

MIROSLAV KERHART

ČÁST 2/2

Foto: archiv Miroslava Kerharta

Dokázat vidět za dva rohy. Proto si mě lidé najímají

Na koncertech a festivalech řeší průšvihy, ale v první řadě se snaží předcházet tomu, aby k nim vůbec docházelo. Náplň práce bezpečnostního manažera Mirka Kerharta není na první pohled vidět, tedy alespoň v ideálním případě. Ve druhé části rozhovoru popisuje, jak se v průběhu let změnilo očekávání od security služby, v čem mu nejčastěji komplikují práci návštěvníci akcí a proč může mít v ostraze navrch drobná usměvavá blondýnka nad 100kg osvaleným pořízkem.

TEXT: PETR ADÁMEK

Začneme zostra a dramaticky. Máte pravomoc zastavit koncert?

Jsem jeden z lidí, který tu pravomoc má. Kdybych o tom rozhodl, v tu chvíli by diskuse se mnou byla krátká a patrně by se nenašel nikdo, kdo by se to pokusil zvrátit.

Musel jste někdy náhle vyklízet halový koncert například kvůli ohlášené výbušnině?

Koncert ne, ale v době, kdy se v Praze otevírala Sazka arena, dnešní O2 arena, se tam hrál hokej. Tuším Česko proti Kanadě. V hale bylo patnáct tisíc lidí. Tehdy si mě zavolał šéf krizového štábu (policista), s tím, že dostali anonymní telefonát o „bombě“. V tu chvíli jsme se rychle potkali se supervizory ostrahy, rozdělil jsem úkoly a prověřili jsme halu. Šéfovi krizového štábu jsem pak oznámil, že to samozřejmě nemůžu říct stoprocentně, ale že jsem přesvědčený, že tam nic takového není, a doporučuji evakuaci neprovádět. Podle českého práva jsou dvě autority, které mohou nařídít evakuaci a vy to neovlivníte – státní policie a hasiči. Mě v tu chvíli měl krizový štáb jako poradní hlas. Načež mi oznámili, že nikdo nevolal, že si mě jen potřebovali prověřit. V tu chvíli jsem pronesl několik vulgárních slov a prásknul jsem dveřmi. Za chvíli jsem se uklidnil, vrátil se, omluvil se a v poklidu jsme si to vyříkali.

Vysvětlili vám, proč si vás takto testovali?

V těchto situacích jsou tři typy reakcí. První je hysterie, to znamená absolutně nepoužitelný člověk. Druhou reakcí je paralýza, kdy člověk naprosto zamrzne v situaci, kdy má učinit nějaké rozhodnutí, takže zase nepoužitelný. A třetí člověk, ať už se bojí nebo nebojí, prostě funguje. A já jsem fungoval. A to si oni potřebovali vyzkoušet, jestli mám na té pozici vůbec co dělat. Mluvím o době, kdy ve Španělsku vybouchly ve dvou vlacích bomby a byli tam i mrtví lidé. Tehdy ve větším začínal terorismus proti civilním cílům. Z toho důvodu byli policajti při otevírání haly hodně citliví. Celkově je volba evakuace rozhodnutí mezi dvěma špatnými variantami. Když to neuděláte

a bouchne to, tak je to špatně. Když to nebouchne, a přesto jste evakuoval, tak jistojistě víte, že dojde ke zraněním, psychickým újmám nebo ztrátám na majetku. Jsou to prostě dvě cesty a obě jsou špatně.

Byla to, byť šlo jenom o test, nejkritičtější situace, kterou jste ve své profesi zažil?

Takových bylo víc, ale o většině nemohu mluvit a vezmu si je takříkajíc do hrobu. Ale mohu zmínit jednu situaci, která nastala na Majálesu v Brně. Je tam krytý pavilon „Z“ s kapacitou zhruba dva tisíce lidí. V jednu chvíli začalo zhusta pršet. Naštěstí mě zavčas napadlo, co hrozí, tak jsem okamžitě vysílačkou obvolal všechny sekuriťáky, kteří byli v tu chvíli k dispozici.

Volba evakuace je rozhodnutí mezi dvěma špatnými variantami.

Nahnal jsem je ke všem čtyřem vchodům s příkazem, že nesmí nikoho pustit dovnitř. U třech vchodů jsme to zvládli, ale u jednoho došlo k regulárnímu fyzickému boji. Lidí, co se chtěli dostat dovnitř, nás mlátili a lezli po nás. V tu chvíli bylo v areálu nějakých patnáct až dvacet tisíc lidí, a kdybychom to neuhlídali a narvalo se tam třeba pět tisíc lidí, určitě by došlo k fyzickým újmám, minimálně k přidružení. A to je jedna z věcí, proč si mě lidé najímají. Musím umět vidět za dva rohy.

Jak se vlastně postupem let mění security na koncertech a festivalech?

V 90. letech byli v ostraze primárně fyzicky zdatní chlapi, kteří uměli jít „do boje“. Dneska jsou požadavky na ostrahu od kapel, promotéra, ale i veřejnosti úplně jiné. Většinou v požadavcích stojí, že bezdůvodné násilí nebo hrubé chování není tolerováno a takový člověk bude okamžitě vyhozen. Stále častěji se prosazuje vlídný a komunikativní přístup, protože naším zákazníkem je zkrátka návštěvník, co zaplatil za vstupenku. I proto se

Před koncertem Radiohead 2009, foto: archiv Miroslava Kerharta

na takových pozicích často setkáte se ženami. Když se trochu lépe fyzicky vybavený, 130kg chlap trochu zamračí, tak to není ideální člověk, kterého se někdo s trochu vyplašenější povahou půjde na něco zeptat, třeba kde jsou nejbližší záchody. Zato někdo s vlídnou tváří, řekněme drobná usměvavá blondýnka, je v takové roli ideální.

A jak se proměnili návštěvníci?

Dřív platilo, že jdou na koncert čistě kvůli umělcům. Dneska už chtějí mít více strukturovaný zážitek. Užít si dobré jídlo a pití, ideálně bez front, čisté toalety, dostatek míst s tekoucí vodou atd. Lidé jsou náročnější. A co se změnilo, je jejich ochota dát vědět, když něco nefunguje. Když je návštěvník spokojený, nikam o tom psát nebude. V opačném případě se ale ozve dost hlasitě.

Na co si lidi stěžují nejčastěji?

Budete se asi divit, ale na venkovních akcích na počasí. My se na to sice dokážeme připravit s předstihem, ale sotva dokážeme nachystat kryté přístřešky třeba pro šedesát tisíc lidí, které by nebránily ve výhledu na pódium a neblokovaly únikové cesty. Navíc by bylo absurdní takto řešit venkovní akci – „open air“. Celkově je velmi náročná připravovat velké jednodenní akce. Servis tu musí být stejný jako na festivalech, akorát na nich se náklady rozptýlí třeba do čtyřech dnů. Někdo si řekne, že nám na akci přišlo šedesát tisíc

rok nevyplatí udělat, i kdyby se vyprodal. Tak prostě tu smlouvu jako promotér nepodepíšete.

Vybavuju si, jak byli lidé na sítích naštvaní po ohlášení, že je na koncertě AC/DC v Letňanech zakázáno prakticky jakékoliv pohybové vyjadřování. Circle-pit, moshpit, pogo, crowd surfing. Proč to tak bylo?

Je to o nastavení hranic a míry porušení nařízení. Když někdo bude pogovat a nebude cíleně někoho ohrožovat nebo když si někdo v poklidu zasurfuje na lidech, tak ho vrátíme do publika a nikdo mu nic neřekne. Pokud ale ten člověk bude silně podnapilý nebo dokonce agresivní, bude se chtít prát, tak v takovou chvíli nepotřebujeme žlutou kartu a můžeme ho rovnou poslat ven. Protože jinak by takové individuální rádo použilo argument: „A kde máte napsané, že se to nesmí?“ Vše je zkrátka o informacích. Když

Koncert Lennyho Kravitz 2008, foto: archiv Miroslava Kerharta

lidí, což je například při průměrné ceně vstupenky dva tisíce sto dvacet milionů, takže jsme se museli napakovat. Ale nikdo už neví, že umělec si ze vstupného bere třeba 80 %, že musíme zaplatit areál, veškerou techniku a servis, tribuny, zdravotníky, hasiče, bedňáky, techniky, ostrahu atd. Občas se stane, že koncert, který byl jeden rok ekonomicky zajímavý, se kvůli zvýšeným požadavkům na honorář nebo jiným rostoucím nákladům další

je lidem poskytnete, ať už formou e-mailu, SMSky, LEDky před vstupem nebo letákem, tak pak nemohou použít prvoplánově hloupý argument, že něco nevěděli.

Jak často vyvádíte lidi z areálu?

Ubývá to. Kdysi se to odehrávalo v desítkách nebo i stovkách během jedné akce. Dneska jsou to spíše jednotky. Nepoužíváme však termín „vyvádět“, ale vyprovázet. My jsme průvodci. Někdy člověk ztratí cestu, tak mu ji pomůžeme najít.

Co je ten nejtýpější folklor, pokud jde o problematické chování návštěvníků?

Obecně je to vnášení nepovolených předmětů. Ještě před pár lety nás lidi přesvědčovali, že sice mají profi foťák, ale vzít dovnitř si ho můžou, protože oni jsou přece amatéři. Anebo když jsou si schopní narvat obrovský objektiv do kapsy, tak to znamená, že je ten foťák kapesní. Kolem toho bývalo hodně hádek. Velmi často se hádáme také kvůli deštníkům. Úplně klasicky přijdeme za dámu: „Dobrý den, chápu, že na vás prší, ale dalším dvacet lidem bráníte ve výhledu, a když do vás někdo strčí, tak třem lidem tím deštníkem vypíchnete oko. Mrzí mě, že budete mokrá, ale není to bezpečné.“ Ona na to: „Ale já ho držím takhle a takhle a stojím pevně.“ A já zase odpovím: „Až kolem vás půjde stokilový borec se dvěma promilemi a drkne do vás, tak to rozhodně neustojíte.“

nemám v oblibě VIP akce. Tam je nejčastější začátek konverzace:

„Víte, kdo já jsem?“ – „Nevím a vůbec mě to nezajímá. Ukažte mi vstupenku.“ Vy nevíte, kdo já jsem?“ – „To už jsme, myslím, probrali. Pokud nemáte vstupenku, jděte na stranu, aby mohli vcházet lidi, kteří ji mají.“ – „Ale já jsem domluvený...“ – „Rozumíte česky, nebo to chcete anglicky? Už jsme si to vyřídili? Tak jděte na stranu.“

A jak je to s umělci? Dokáží i oni na pódiu způsobit, byť třeba neúmyslně, nějaký bezpečnostní problém?

Jasně, zažili jsme umělce, který měl přání pozvat z publika 15–20 lidí na pódium.

Na koncertě Jacoba Coliera v O2 universu, foto: Karel Šanda

to ale pojal po svém, sbalil se do vajíčka a v tom vajíčku skočil do lidí. Skončilo to otevřenou zlomeninou nosu slečny, do které vlítnul. On sám pak pár minut nemohl vstát, protože ho její partner zbil jak psa. Přestože mu všichni vysvětlili, co má při skoku udělat, on udělal tohle a trefil kolenem holku do obličeje, protože ten dav už neměl šanci se před ním narychlo rozestoupit.

A co samotní promotéři? Umím si představit, že domluva taky nebude vždy jednoduchá.

Zásadní je najímat si profesionály pro jednotlivé oblasti a umět je poslouchat. Když si jako pořadatel najímám profíka na občerstvení a on říká, že potřebuje tekoucí vodu a odpad, tak předpokládám, že ví, proč to požaduje. Když bezpečák říká, že potřebuje nášlapnou bariéru s certifikací, tak mu budu věřit a seženu ji. A když mám hasiče, který říká, že potřebuje tenhle typ hasičích přístrojů, tak s ním prostě nebudu diskutovat. Jasně, že můžu hasit elektřinu vodou, ale když to nastříkám do mixpultu za pět milionů, tak ho pak můžu vyhodit. Maximálně můžu jako promotér diskutovat o levnější variantě a o tom, jaká jsou s ní spojená rizika.

Nemám v oblibě VIP akce.

Tam je nejčastější začátek konverzace: „Víte, kdo já jsem?“

Pořád je něco, co vás v branži dokáže překvapit?

Všechno se vyvíjí, nároky návštěvníků, kapel i promotérů, navíc je to často vzájemně v kolizi. Kdybych se zastavil a přestal se učit, tak bych v branži dlouho nevydržel. ●

Když je návštěvník spokojený, nikam o tom psát nebude. V opačném případě se ale ozve dost hlasitě.

A co vnášení jídla?

V případě 90 % zakázaných věcí jde o bezpečnost, klasicky třeba skleněné lahve. U jídla jde zčásti o komerční záležitost. Zastávám názor, že jde opět o nějakou rozumnou míru. Když někdo přijde s namazaným rohlíkem, tak je lepší se nedohadovat. Za ten samý čas může security odbavit u vstupu deset lidí, takže takové dohadování se prostě nevyplatí. Jiná otáčka je, když někdo dovleče pět kilogramů klobás, kdy je zřejmé, že to nese na kšeft. A popravdě i takovým pomerančem dokáže šikovný softbalista i na třicet metrů někomu doce-la „zkazit den“.

Dokážete být v klidu, když něco takového opakujete po stopadesáté?

Jsem přeškolený cholerik. Snažím se učit tím kolem sebe, že je vždycky jednodušší být asertivní než něco hrotit. Vysvětlovat a vysvětlovat. Díky tomu se to postupně učí další a další nakonec i mezi sebou dokážou usměrnit člověka, který by to hrotit. Když se bavíme o rockovém koncertě, kde se někdo připeje, zlobí a my ho musíme vyhodit, tak víme, že si druhý den nebude stěžovat, protože si dobře uvědomí, že zlobil. A přesně proto

Vše bylo naplánované, on a jeho manažer před pódium postupně vytáhnou z davu 15–20 lidí, naši kluci je doprovodí na pódium. Jenže z ničeho nic umělec zahlásil na pódium do mikrofonu open air akce s 10 tisíci lidmi: „Pojďte za mnou všichni na pódium.“ A dobrých 500 to skutečně udělalo. Představte si to jako tsunami, která se začala přelévat přes zábrany před pódium. To překvapilo tenkrát i mě. Tehdy jsem výjimečně zařval. Křičel jsem na security, aby jim nebránila, aby je nechala být. Několik set lidí se tedy přelilo přes ten nášlap a přes další konstrukce, kde byli kameramani s technikou, a škrábali se na pódium. Tehdy jsem se bál jak o ty lidi, tak i o personál. Po skončení akce jsem umělce navštívil v šatně. Slušnej a příjemnej jsem zrovna nebyl. První odhad škody byl asi tři čtvrtě milionu jen na technice. Což bylo nic oproti tomu, jak to bývalo mohlo skončit. Kdyby pódium pod tím náporom, na které není konstruováno, zkolabovalo, nebyli bychom se o technice, ale o počtu zraněných a možná i mrtvých.

Když je řeč o zraněných, stávají se?

Vzpomínám třeba na akci, kdy jednoho kluka kapela přiměla, aby vylezl na pódium a zasurfoval si po lidech. Ten jouda